

De rode step en de rode bank

Voor Ype

Liefdesdans voor twee

Ik voel je zachte adem
Strelend op mijn huid
Plagerig verlokkend
Passie straal je uit

Zwoele kussen dwalen
Fladderend en traag
Mijn lichaam is betoverd
Beantwoord stil je vraag

We zoeken in elkaar
Verleidelijke troeven
En in ons samenzijn
Kun je pure liefde proeven

In verstrengeling gebonden
Steeds hoger op de tree
De hemel binnen bereik
Liefdesdans voor twee

(liefde.milia.be)

De rode step en de rode bank

Sonja Nauta

Schrijfster: Sonja Nauta

Coverontwerp: Sonja Nauta

ISBN: 9789461936790

© Sonja Nauta, 2013 St.-Annaparochie

www.sonjanauta.nl

DE RODE STEP

Verhaal één gaat over een man die samen met zijn vriendin op het terras zit. Maar wie is hij werkelijk? En waarom loopt zij bij hem weg? Wie is degene die hem daarna de schrik van z'n leven bezorgd?

In het tweede verhaal raakt een vrouw haar zoontje kwijt. Hoe heeft dit kunnen gebeuren en waarom veroorzaakt de man op het terras bij haar de rillingen?

Het derde en laatste verhaal gaat over een vrouw die al het nodige meegemaakt heeft en niet zit te wachten op mensen uit haar verleden.

Persoonlijke gegevens:

Geslacht: *man*

Leeftijd: *32*

Woont: *in huis van neef in de stad*

Werk: *ja*

Vaste vriendin: *Sasja*

VERHAAL 1:

Met het hoofd gebogen loop ik naast haar. Ik voel dat Sasja tegen me aan kruipt, zoals alleen vrouwen die verliefd zijn dit zo kunnen doen. Ze haakt haar arm door die van mij en legt haar hoofd tegen mijn schouder. Als ik me niet vergis hoor ik een zucht van blijdschap.

‘Fijn om even samen te zijn. Een kop koffie drinken op het terras.’

Haar stem doet me rillen. Als ze de bedoeling hiervan toch eens wist...

Nog dichterbij trekt ze me tegen zich aan. Nog even en ik voel haar hartslag door onze jassen heen. Voor de buitenwereld moet het eruit zien alsof we één zijn.

Niet veel later zitten we naast elkaar op het terras. Vanwege een opkomend windje houd ik mijn jas aan. Maar eigenlijk heb ik het bloedheet.

Ik schraap mijn keel.

‘Het is hier altijd gezellig, hè? En moet je eens zien hoeveel mensen van de najaarszon genieten. Alsof iedereen vrij heeft!’ roept ze enthousiast.

Ik wil haar net vertellen waarom we hier eigenlijk zitten, maar sluit mijn mond weer. Laf, ik weet het.

In plaats daarvan kijk ik om me heen. Er zijn inderdaad nog maar een paar tafeltjes vrij.

‘Dit is sowieso een druk café. En als het dan mooi weer is, zoals nu...’

Ik haal mijn schouders op.

‘Waarom komen we hier niet vaker?’

‘Omdat jij altijd zo druk met je werk bent,’ glimlach ik.

‘Ik?’ zegt ze plagend. ‘Moet je horen wie het zegt, meneertje. Als ik je af en toe niet bij je werk weghaal, dan...’

‘Dan?’

‘Dan zou je alleen maar werken. En dat is niet goed.’

‘Volgens mij ben ik al veel minder aan het werk dan een jaar geleden.’

Toen woonde ik namelijk nog fulltime in Engeland en had geen reden om niet te werken. Ik had immers geen vriendin voor wie ik ’s avonds vroeg thuis hoefde te komen.

‘Hm, ik vind je nogal verslaafd.’

Ik doe mijn mond open om een grappige opmerking te maken, maar besluit het niet te doen. Ik wilde zeggen dat zij juist mijn verslaving is.

Maar dan is mijn besluit van straks helemaal niet te verantwoorden.

'Maar het geeft niet hoor schat. Ik vind het ook wel mooi om te zien dat je zo serieus bent in je werk.'

Ze klopt me even op mijn hand.

Een elektrisch schokje gaat door mijn lichaam. Het voelt zo verdomde goed.

'Morgen gaan we even langs mijn ouders, hè? Mams is jarig.'

'Daar had je het afgelopen week al over,' mompel ik.

Ik peuter aan mijn nagel. Weet niet hoe ik het haar moet vertellen. Moet ik wachten tot we iets besteld hebben of zal ik nu alvast maar van wal steken?

'Weet je wat ik morgen verwacht?'

'Nee, wat verwacht je? Verwacht je iets van iemand?'

'Van Els. En Dick natuurlijk.'

'Ik begrijp het niet,' zeg ik en frons mijn wenkbrauwen.

Sasja lacht.

'Adriaan is al twee. En ik weet dat ze graag meer kinderen willen. Vorige week ben ik bij Els langs geweest. Koffie drinken. Dat heb ik je verteld.

Nou, toen zag ze er zo vermoeid uit. Zo bleek. En tegelijk was ze anders.

Blij, verheugd.'

'Dus je denkt dat ze zwanger is?'

'Ja. Dat hoop ik ook. Zo leuk, word ik nog een keer tante.'

'Vind je het dan helemaal niet pijnlijk dat zij wel...'

Ik kan mezelf wel voor de kop slaan. Hoe kan ik dit haar nu vragen. Ik bijt op de binnenkant van mijn lip.

'Ik gun het Els en Dick. Dus nee, ik heb daar geen problemen mee,' zegt ze zacht. 'Dat zou wel heel egoïstisch zijn, toch? Want mag niemand nu meer kinderen krijgen? Ik kan toch ook een hele leuke tante zijn? Ik geniet van Adriaan.'

Ik kijk naar haar, hoe ze haar kin vooruit steekt. Hoe sterk ze is en hoeveel ze van haar familie houdt.

Ik vind het knap. Waarom kan ik niet zo zijn? Waarom ben ik egoïstisch? Want dat ik dat ben, weet ik heel goed.

'Lief dat je dat zegt,' zeg ik daarom.

'Het is mijn zus.'

Ze trekt haar schouders op en ontspant ze dan weer.

Ik kijk naar mijn nagelriem. Zie dat ik iets te hard gepeuterd heb en dat het een beetje bloed.

Het zal wel door de spanning komen. Ik wil haar niet in de ogen kijken.

Het maakt me verdrietig.

Als ik weer opkijk en voor me uit staar om haar lieve gezichtje maar niet te hoeven zien, zie ik een jongen van een jaar of zes op een step voorbij komen. De step is het eerste wat me opvalt, omdat hij oogverblindend rood is. Zo'n step die je vroeger zelf als kind graag had gewild. Glimmend, groot en prachtig om te zien.

Pas daarna zie ik het jongetje. En zie ik dat zijn haar net iets te lang is en dat er om zijn mond een grote glimlach ligt. Een rilling loopt over mijn rug.

Al snel is hij uit het zicht verdwenen.

Nu ik hem niet meer zie, besef ik pas dat er iemand bij het kereltje hoort, maar het lijkt alsof hij helemaal alleen door de grote stad op z'n step aan het stappen is.

Een golf van verontrusting gaat door me heen. Want ook al heb ik zelf geen kinderen, ik ben er wel gek op. En ooit, tja, ooit, misschien eerder vroeg dan laat, is het toch de bedoeling dat er een aantal nakomelingen komen.

En dit jongetje doet me ergens aan denken. Alsof ik hem ken. Maar dat kan helemaal niet. Ik weet zeker dat ik dit knulletje nog nooit gezien heb. Ik kijk opzij. Sasja zit met haar ogen dicht te genieten van de laatste zonnestralen van deze dag. Ze heeft haar sjaaltje los gemaakt. Hij ligt op haar schoot.

Ineens gaan haar ogen open en kijkt ze me aan. Ik voel me betrappt en kijk snel weg.

'Schat, wat heerlijk.'

Ze grijpt mijn hand en knijpt er liefdevol in.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik voel me schuldig. Nu al.

De serveerster verschijnt uit het niets aan ons tafeltje, net als ik mijn mond open doe.

Zonder op te kijken mompelt ik: 'Voor mij een koffie.'

'Doe mij ook maar een koffie. Met appelgebak?'

Ik schud mijn hoofd. Vertrouw mijn stem niet.

'Ah, toe. Zo vaak zitten we niet saampjes op het terras.'

Ik hoor hoe meisjesachtig haar stem klinkt. Zo puur.

Maar weer schud ik mijn hoofd.

'Nee, laat maar. Twee koffie is voldoende,' hoor ik Sasja daarna tegen de serveerster zeggen, die hierna meteen weer verdwijnt.

'Is er iets?'

Dit is het moment. Ik kijk op. Zie haar prachtige ogen. En voel me een hufter.

Hoe is het gekomen dat ik zo veranderd ben? Vroeger was ik heel anders. Voelde ik me ook anders. Was ik niet altijd mezelf. Had ik mezelf soms niet in de hand. Of liever gezegd, had ik mezelf nooit in de hand. Ik was nergens bang voor, deinsde nergens voor terug. Was een rotzak. Het antwoord op deze vraag weet ik wel, maar het is pijnlijk om er aan terug te denken.

Ik voel me nu beter dan jaren geleden. Wil me ook niet meer zo voelen als vroeger.

'Je bent zo stil. Je gaat toch niet ziek worden, lieverd? Want weet je, Adriaan heeft gisteren ook de griep gekregen. Hij doet niets anders dan overgeven en heeft hoge koorts. De hele nacht heeft Els met hem door het huis gespookt. Hij kon niet slapen. Had ook geen honger uiteraard. Slopend zoiets.'

Sasja ratelt door over het zoontje van haar zus. Ik wil het niet horen. Wat kan mij dat zieke kind nu schelen.

Meteen voel ik me schuldig. Adriaan is een lief kereltje en hij verdient het niet om ziek te zijn.

'Eh Sas, we... ik,' begin ik en frunnik aan de rits van mijn jas.

'Wat is er?'

Weer pakt ze mijn arm.

Ze denkt verdorie dat het een romantisch uitje is. Als ze toch eens wist waarom we hier zitten.

Ik kan haar niet aan kijken. In plaats daarvan kijk ik naar een paar voorbij gaande fietsers. Een jonge moeder met haar dochter. Ze duwt het meisje, dat twee lange vlechten in haar haren heeft, tegen de wind in.

Ondertussen zie ik haar mond op en neer gaan. Ze vertelt haar moeder vast hoe het die dag op school geweest is.

Ik voel het prikken achter mijn oogleden.

Waarom doe ik dit ook alweer?

'Schat?'

Sasja kijkt me bezorgd aan.

Ik schud mijn hoofd en glimlach vermoeid. Daarna buig ik me voorover en kus haar op haar volle lippen. De mooiste lippen die ik ooit gezien heb. Daarna ga ik achterover zitten in de stoel en sluit mijn ogen. Ik wil haar niet meer aankijken. Ik kan het niet.

Ik voel de zon op mijn huid. En moet ineens denken aan vorig jaar.

Toen zaten we ook samen op het terras tijdens ons weekendje naar Limburg. We konden niet van elkaar afblijven.

Ons eerste weekendje weg. En hoelang kenden we elkaar? Nog geen drie weken. Maar we waren verliefd. Wie of wat hield ons tegen?

Het weekend was geweldig geweest. Het hotelletje was smaakvol ingericht en het bed was groot en ruim. Dat herinner ik me nog goed. Want veel van de omgeving hebben we niet gezien.

Een half jaar later hebben we het nog eens over gedaan. Weer hetzelfde hotel. En ook dit keer was de kamer schoon en netjes en het bed zacht en groot. Wederom was de prachtige omgeving aan onze neus voorbij gegaan. We hebben maar één keer op een terrasje gezeten. Om toch tegen vrienden maar niet te hoeven zeggen dat we het hele weekend binnen hebben gezeten.

We maakten al grapjes over dat drie keer scheepsrecht zou zijn. En dat we binnenkort nog een keer naar hetzelfde hotel zouden gaan.

Ik ben bang dat die derde keer niet gaat komen...

‘Zullen we straks even winkelen. Je zei laatst toch dat je nieuwe schoenen moest hebben?’

Ik schrik op uit mijn gedachten.

‘Hm,’ doe ik vaag.

‘Liefje, ik vind het niet erg om winkel in en winkel uit te gaan hoor.

Vrouwen vinden winkelen juist fijn. Bovendien,’ zegt ze en lacht even, ‘kan ik nu mijn mening geven en weet ik zeker dat je met heel mooie schoenen thuis komt.’

‘Is mijn keuze niet goed?’

Ik trek een wenkbrauw op en krab aan mijn kin.

‘Natuurlijk wel. Maar ik vind winkelen leuk. En misschien kunnen we daarna lekker uit eten.’

Haar ogen twinkelen. Haar gezicht straalt.

‘Ik weet niet,’ zeg ik aarzelend.

‘Je moet toch eten?’

Ze blijft lachen.

‘Ik wil eerst van mijn koffie genieten. En van de zon,’ zeg ik er haastig achteraan.

‘Tuurlijk. Het zit hier ook heerlijk. Je hebt helemaal gelijk.’

Ik trek mijn jas uit en hang hem over de rugleuning. Het is toch wel warm zo uit de wind.

Daarna ga ik weer zitten en sluit mijn ogen. Mijn handen vouw ik voor me op schoot.